

Panská bitva 2007

[Foto](#)

Datum	26. - 28. října 2007	
Pořádal	naši přátelé zabývající se Living History	Třebívlice
Zúčastnili se	Paťa	Bojující
	Kalif	Bojující
	Donny	Bojující
	Worlík	Bojující
	Kost'a J.	Vystupující
	Kost'a P.	Vystupující
	Jiřík	Bojující
	Lukáš zvěd	Bojující
	Radek	Bojující
	Marcel	Bojující
	Tomáš RZM	Bojující
	Gwyn	Bojující
	Granát	Bojující
	Zuzka	Vystupující
	Kateřina	Bojující
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Někdy po svátku svatého Cyrila a svatého Metoděje to bylo, kdy Já rytíř Tomáš z domu pána Husy, řečený Kalif, a přítel můj rytíř Patrik de Champ Noir, jsme společně uzřeli v rudé záři slunce zapadajícího posla spěšného, který cvalem rychlým na koni blížil se naším směrem, by do našich rukou vložil list, pečetí pána von Špernak zajištěný. Přijali jsme do svých rukou tento list a se slovy díky jsme zavolali sluhy své, by posla pána von Špernak do kuchyně dovedli a krmě chutné a pití hojnost jemu dali. Já poté rozlomil jsem pečeť na listu, a jelikož jsem člověkem učeným, navzdory svému postavení rytířskému, jsem písaře volati nemusel a zprávu mně i příteli svému přečetl. Že nemáme nikterak otáletí, svolati veškeré družiníky své a hotoviti se na cestu, bychom se přidati mohli do vojska pána von Špernaka, že prý nebudeme nikterak lítovati cesty a námahy své, že každá kapka potu našeho splacena zlatem bude. Na svatého Frumencia v měsíci říjnu jsme se s ním a s jeho vojskem sejítí měli nedaleko hradu Hazmburku, kterýžto je asi deset mil českých vzdálen od Prahy, sídelního města našeho krále českého, směrem ku Sasku. Přestože nás od toho dne dělily tři měsíce úplňky, nechali svolat jsme ihned oba každý svůj dům a započali se chystati na cestu dalekou.

Pátek, 26. den měsíce října, den sv. Rustika 2007

Bylo to v pátek na den svatého Rustika, v měsíci říjnu, kdy za ranního kuropění jsem svého bujného oře nechal osedlat, mečem svým se opásal, se svým sídlem se rozloučil a v doprovodu své nepočetné družiny jel jsem naproti svému příteli de Champ Noir, bychom společně se mohli vydati na cestu dalekou. V tu chvíli jsem s sebou vybral pouze schovanku svou Petru, by mi chutné krmi a dostatek pití při cestě podávala. Ostatní družiníci moji se ke mně přidati měli až v táboře pána Jakuba von Špernaka. Dovéztí je tam měl můj bratr Milan, též Donny zvaný, kterýžto stejně jako já je řádu rytířského, nicméně pro bitvu tuto, díky stříbru mému, mi jako leník zavázán měl býti. S ním pak též v doprovodu jeho i panoš Jiřík, který pro bitvu tuto mi k ruce určen byl. Pan Patrik však s sebou vedl celou družinu svou včetně fraucimoru. V jeho družině bylo mnoho udatných bojovníků a to především jeho urozený panoš Lukáš, též Zvěd zvaný, se svým bratrem Tomášem. Též čtyři zbrojnoši mu při této bitvě k ruce měli býti a za něj bojovati. Dva původem z nedaleké vísky od sídla de Champ Noir. Jedním z nich byl odvážný Marcel, též Macek zvaný a druhým byl pak Radek, kterému Rum se říká. Druzí dva byli původem z daleka, až ze Slezska, a to Tomáš zvaný Gwyn a Martin zvaný Granát. S nimi pak ze Slezska přicestovaly i ženy jejich a to Zuzana a Kateřina. Pán de Champ Noir pak k sobě přivzal i schovanku svou, Janu, ke které právě urozený panoš Lukáš velikou láskou dávno již zahořel. Byli jsme stále ještě nadohled tvrzí svých, kdy jsme uvítali posla, který spěšnou zprávu od pána Jakuba nám nesl. Prý abychom nikterak neotáleli a pospíšili si za pánem našim, že veliké cti se nám dostalo, že jej prý my osobně máme doprovodit ke hradu Hazmburku, kde ležení jeho vojenské býti mělo. Jak nám určeno bylo, tak jsme vykonali. Kroky koní našich jsme okamžitě obrátili k sídlu pána Jakuba, abychom jeho doprovodem se státi mohli. Netrvalo dlouho a sídlo jeho jsme uzřeli. Pán náš již také připraven k odjezdu byl. My vytvořili jsme průvod jeho a vydali se ku Praze, nejrychleji, jak koně naše ochotni byli. Cesta úmorná byla a trvalo dlouho, nicméně zážitků plná byla. Největší z nich zřejmě byl, kdy se jeden z povozů našich ve velké rychlosti téměř převrátil. Poté jsme naznali, že nemá smysl toliko pospíchatí a raději pomaleji jsme vedli cestu svou.

Toliko asi v polovině cesty, necelých šest mil českých od Prahy, dohonil nás můj bratr Donny se svým doprovodem. Krom Jiříka, panoše urozeného s ním byl též i rytíř Petr z Worlíku. A protože bratr můj se svým doprovodem rychlejší byli a pán Jakub toliko kvaltovat do svého ležení vojenského chtěl, udělal tedy rytíř Petr s bratrem svým doprovod pánu ze Špernaku a brzo nás opustili. My tempem svým pomalým pak za nimi se vydali. Prahou jsme ani neprojeli, jeli jsme okolo a zdáli jsme jenom zahlédli Vyšehrad, pak Město Pražské a v dálce za řekou pak hrad Prahu jsme spatřili, kde králové čeští na svůj stolec již po více jak jedno staletí usedají a před nimi i knížata česká. Když nejbliže jsme byli Městu Pražskému, kdy jsme jej měli po levici a to na straně západní, zřel jsem vidinu velikou, že tuto cestu, budou využívat naši potomci i po více jak šesti sty letech a ta že se vzosným jménem Pražská magistrála nazývati bude. Pak jenom na chvíli malou jsem zahlédl na straně levé zadek velikého tmavého koně s vysokým jezdcem na něm obkročmo sedícím a kopí držícím, ale tomuto výjevu už jsem neporozuměl. Rozčarován a velice udiven viděním svým jsem si tedy začal notovat Svatý Václave. Pak jsme přebrodili Vltavu a vydali jsme se severním směrem. To již cesta naše ubíhala vcelku rychle. Minuli jsme města jako Velvary, Slaný a jiná a když jsme dorazili se svým průvodem do panství Litoměřického, věděli jsme, že naše ležení je již blízko. Proto jsme se vydali přímo k Hazmburku. Ten jsme obešli po severní straně a asi po chvíli nedlouhé, co jsme urazili asi jednu míli, dorazili jsme konečně, sic bohužel až za tmy, do tábora našeho.

Nejprve jsme hlídky rozestavili, abychom v klidu stany své postavití mohli. Poté ze šatu cestovního se převlékli, holomci nanosili dřevo na oheň, ženské stoly připravily a prostřely, dobroty všelijaké na ně vložily a sezení pro pány, fraucimor i družiníky připraveno poté bylo. Pak všichni, kteří zrovna v tu dobu neměli povinnosti nijaké, ke stolu usedli a započali jíst a pít. Bohužel však těchto opravdu málo bylo. Část lidí měla na starost hlídání tábora, část lidí pak

sledování nepřátelského tábora, ležícího nedaleko. Někteří pak měli být k ruce pánu ze Špernaku a to především urozený pán Atalmas s pánem Cimburkem, jako jeho garda osobní. My pak, já s pánem de Champ Noir a s pánem Čeňkem z Rozštípené Skály, coby velitelé jsme do vůdcovského stanu k pánu von Špernak na poradu neustále voláni byli. Též ten večer jsem panu Jakobovi i svého bratra Milana oficiálně představil. On pak v kleče před panem Jakobem svůj slib věrnosti jemu složil a pohár svůj s vínem mu poté nabídl, aby zpečetili smlouvu svou. Pan Jakub pohár z jeho rukou nato vzal a na znamení, že slova bratra mého váhu velkou pro něj mají, rádně se z něj pak napil.

Též každý z velitelů pak dostal za své lidi ještě týž večer zapláceno a ti pak část mincí mezi družiníky své pak dali. V průběhu večera a noci, náš tábor dobře strážěn byl. O hlídání tábora se dobře pan Čeňk staral, coby hlídek velitel nejvyšší. Také zvědové se činili. Především Patrikův zbrojnoš Macek, který nedbaje varování se před nepřátelskou hlídkou střemhlav do keřů šípkových vrhl, by jim unikl a nenechal se polapit, si vysloužil nemálo škrábanců, především na obličejích svých.

Sobota, 27. den měsíce října, den sv. Frumencia 2007

Druhý den celý tábor asi hodinu po východu slunce vzbuzen byl. Nasnídali jsme se, vzali na sebe zbroj a panu ze Špernaku jsem já a pan Patrik, oba se svými družiníky, vojenskou přehlídku udělali. Též v manévrech všelijakých, pochodových úkonech a chování ve formaci jsme se panu Jakobovi předvedli. Poté jsme se rozloučili s táborem, a pochodem jsme zamířili do nedalekého nepřátelského tábora na přátelskou návštěvu. Tam jsme také po nedlouhé chvíli došli. V tu chvíli nás také jako přátele uvítali. Pána ze Špernaku usadili vedle pána Ivaina de Merpins, podali mu kalich s vínem a i něco dobrot mu nabízeli. Debata pánů těchto přátelská byla, až do doby, kdy pan de Merpins vznesl obvinění závažná proti jednomu z von Špernakových pánů. Byl jim pan Patrik de Champ Noir samozřejmě, protože to člověk je, který kde se vyskytne, tam vždycky nějaká neplecha se vyskytne. Bohužel toto vznesené obvinění bylo velice závažné a týkalo se úkladné vraždy pána jednoho z tábora pana de Merpins, jehož pán Patrik do léčky vylákal a podle něj pak zabil.

Pan Jakub se ohradil, že pokud-li se toto stalo, dělo se tak bez vůle jeho a pro pána de Champ Noir poslat nechal. Pan Patrik pak předveden byl před oba pány táborů a tam se hájil. A jelikož viny své doznati nechtěl, na řadu soud boží přijít musel. Vybral tedy rytíř Patrik pět bojovníků svých udatných a společně s nimi pak dalšímu pánovi z druhého tábora se svými pěti bojovníky se postavil. Každý patnáct ran měl, které použít měl ke složení protivníka svého. Pak my urození vybrání byli, aby každý svého nepřátelského bojovníka si vybral a rány jemu počítal. Soud boží rádně probíhal a protivníci na sobě ran nikterak nešetřili. Pak pouze rytíř Patrik a tři nepřátelští tam stát zůstali. A protože rytíř Patrik pořád viny svou za vraždu úkladnou popíral a stále ještě tři bojovníky nepřátelské proti sobě měl, postaviti se proti dalšímu musel. A ani ten viny jeho dokázati nezvládl. Tak ještě třetí nastoupil, který viny Patrikovu úspěšně prokázal. Ale pán de Champ Noir stále dál zapíral. Poté se pán von Špernak ze stolce svého zvedl, k našim lidem odkráčet a všechny velitele svolat si nechal. Tam jsme se pak domluviti museli, zda pana de Champ Noir vydáme, nebo ne, přestože soud boží viny jeho prokázal. Nakonec pro vydání jsme se shodli. Rytíř Patrik pak svého panoše Lukáše si zavolal a velení nad oddílem de Champ Noir jemu předal. Poté jsme rytíře Patrika Ivainovi de Merpins vydali. Toho ihned odzbrojili a do zajetí odvedli. My ostatní se pak zpět ke svým družiníkům přidali. V tu chvíli jsme s bratrem svým zřeli, že schovanka moje Petra a schovanka Patrikova je přiváděna na kolbiště v doprovodu v tu chvíli mi neznámého pána. Dovedeny takto byly až za rokující dvojici pána ze Špernaku a pána de Merpins. Věru, opravdu netušil jsem, co schovanky naše tady právě

dělají, když jsme je předtím v táboře našem zanechali. Chtěl jsem Petru si nechat zavolati, ale byl jsem panošem svým upozorněn, že schovanky nyní se nacházejí ve společnosti pána, jež daleko více urozen je a postaven než Já. Pak pochopil jsem, byl to pan Jindřich Lipé, kdo Petře a Janě společnost dělal. Ale i tak hlavu lámal jsem si dál, zda schovanka má a schovanka Patrikova návštěvnicemi, či zajatkyněmi jsou. Ne však dlouho, protože ve chvíli tu, pan Špernak k útoku zavelel. Svou družinu jsem tedy narychlo zformoval a vyrazili jsme.

Napochodovali jsme a zprvu hned proti křídlu Johanitů jsme se postavili. Notnou chvíli s nimi škorpili jsme se, aniž by se vítězství klonilo na něčí stranu. Oni o dvou kopích a jednom meči proti nám čtyřem mečům stáli. Do družiny mé pro bitvu tuto přibyli pan rytíř Petr z Worlfku a Patrikův knecht Tomáš. Pravdou je, že pro nás těžký protivník to byl a tak jsme úlevou vydechli, když povel k ústupu byl dán. Svě síly jsme přeformovali, já své družině povely jasné dal a opět do útoku vyrazili jsme. Zpočátku naše taktika dobrá byla a úspěšně protivníka jsme tísnili. S kopími protivníka jsme se téměř úspěšně vyrovnali, když najednou ve chvíli krátké Tomáš padnul a rytíř Petr s panošem svým to zranění těžce na noze byli. Já jenom ránu lehkou do kolene jsem dostal, takže dál jsem bojoval, ale bratr můj napaden zezadu byl a praporec červenobílý z tuhnoucí ruky vytržen mu byl. Uprostřed nepřátelské vřavy sám jsem zůstal bez mužů svých to a praporce svého. Nevěda co si v této situaci počít, zavelel jsem si sám sobě ústup, a jak rychle jsem jen a nejdokonaleji mohl, příkaz okamžitě jsem provedl. Jazykové zlí by útekem můj organizovaný ústup nazvati mohli, já jen nutně síly své přeformovati musel, a abych čest svou rytířskou zachoval, po boku ostatních přeživších našich, kteří se k další řeži hotovili, jsem se postavil.

Další řež rychlá byla, a jelikož formaci řadovou udržet jsme nedokázali, roztrhali jsme se a protivník věru práce neměl. Já proti dvěma Johanitům jsem stál a snažil se co nejudatněji bojovati. Však jeden z nich mi kopím bok pravý v oblasti jater proklál a druhý vidouce, že umírám, mi hrdlo mečem svým pak proříz. Zemřel jsem, ale mému duchu bylo zakázáno mé tělo opustiti, a jak jsem spatřil, bylo nás takových vícero, komu osud toto zakázal. Naši povinností státi se mělo, že po bitvě této do svých těl navrátiti se musíme. A jelikož toto stalo se záhy, do těla navrátili jsme se, vidouce, že naše rány a zranění zhojeny jsou. Zvedl jsem se, zbraň a štít si do rukou svých vzal, našel praporec svůj na zemi položený, jej jsem vzal a zařadil se pak spolu s ostatními zmrtvýchstanivších po bok svých přeživších. Pak se i naši vojevůdcové zvedli, na tom, že nerozhodnuto i nadále zůstává, se rozloučili a my pak všichni se odebrali zpět do tábora svého. Také pan Patrik de Champ Noir propuštěn ze svého zajetí byl a vrátit se s námi zpět mohl. Po příchodu jsme si pouze věci nepotřebné odložili, něco málo krmě pojedli a přitom já stále netrpělivě očekával návrat schovanky své. Co se děje jsem nevěděl a nevěděl to nikdo. Díky bohu si nás však po chvíli nedlouhé pan Špernak do svého stanu zavolati nechal, takže svůj dotaz, kde že část mého a Patrikova fraucimoru je, vznést jsem oficiálně mohl. Pán von Špernak moji otázku celou vyslechl a slibem svým se mi zavázal, že to zjistit nechá. Poté k sobě pana Čeňka zavolat nechal a vyjednáváním jej o navrácení schovanek Petry a Jany pověřil. Ten k sobě jednoho ze svých přivzal, bílý praporec sebou vzali a k panu de Merpins vyjednávat se vydali. Uběhla tedy chvíle nedlouhá a vyjednávači schovanky naše nám dovedly. My pak s rytířem Patrikem za vyjednání děvčat našich, jsme po stříbrném a zlatém vyjednávačům odměnu dali.

Nějaký čas uběhl nato, kdy jsem dostal rozkaz od pana Jakuba, bych sebral muže své a nahoru do kopce s nimi se vydal, bych v poli nalezl pana Cimburka, k němu se přidal a posílil jej. My na pochod připraveni jsme byli, když v táboře Cimburk s lidmi svými se ukázal, řka že jejich počet nahoře nedostatečný byl a aby zachránil životy své jednotky i svůj, stáhnouti a na ústup dáti se musel. Pak seběhlo vše se nějak rychle a hlavně najednou. Hlídka na stromě, zahlásila na severu pohyb jednotky nepřátelské o síle asi tuctu mužů. Já s družinou svou jsme se postavili

tedy před severní bránou a nepřátelský útok jsme očekávali. Za chvíli však hlídka ze stromu hlásila přesun nepřátelských jednotek k východní bráně a netrvalo dlouho, co nepřátele spatřili jsme, jak k východní bráně se rychle houštinami přesouvají. Svým mužům jsem tedy přesun zavelel a k východní bráně posílit obránce její jsme spěchali. Postavili jsme tedy řadovou formaci společně s panem z Rozštípené Skály a s panem de Champ Noir a chvíli se nám odolávat dařilo. Já se svými muži jsme levé křídlo drželi a tuším, že opět s Johanity jsme bojovali. Bitky této se pan Petr z Worlíku účastnit bohužel nesměl, jelikož slib jej k neúčastnění boje s Johanity vázal. Takže oslabeni jsme byli. Bitku naši s Johanity nakonec jeden udatný nepřátelský bojovník rozhodnul, kdy na družinu mou z boku levého v plné rychlosti naběhl. My toliko překvapení jsme byli, že ani reagovat jsme nestihli, takže hnedka rozhození a rozprášení jsme byli. Jednoho mého bojovníka jednou ranou k zemi poslal a pak jsem se já proti němu postavil. Pravdou je, že nějakou šanci malou jsem měl, protože drželi jsme se oba a ani jeden druhého zabít nedokázal. Pak ale jsem pořádnou ranou do přilby mé to, tuším, že od nějaké tyčovky, poslán k zemi byl. Ranou touto přilba má promáčknuta byla a já pocit měl, že hlava vejpůl se mi každou chvíli rozskočiti musí. Padl jsem, ale osudem mocným mi opět zakázáno bylo, mé tělo opustiti. Další průběh střetu tohoto jsem jen spíše z vyprávění slyšel. Ve chvíli, kdy padla celá družina moje, vojsko pána ze Špernaku ještě nějakou šanci mělo. Avšak až do chvíle, kdy pán z Rozštípené Skály vykonal zradu svou. Najednou s nepřítelem bojovati přestal, zády k nepříteli se postavil a lidi z družiny Patrikovy pobíjet začal. Příkladu jeho pak i družiníci jeho následovali. Za minut nemálo pak po boji bylo. Nepřítel těla naše na jednu hromadu naházel, o zbraně, zbroj a zlato je připravil a do plenění tábora našeho se dal. Přeživším, pak možnost zlatem se vyplatiti dal. Takto svobody své pan Hatalmas a pán z Worlíku zpět nabyli. Ne však třeba udatný Marcel, který se jednomu cizímu pánovi toliko zalíbil, takže do služeb svých jej vzal. Pak se nějakou dobu ještě v táboře našem nepřítel zdržel, a když chutnatí mu přestalo a vína zřejmě už nebylo, zpět do tábora svého se konečně odebral. Osud opět ožít dovolil nám.

Živ jsem byl a tak hlavou mou to myšlenka jedna se neustále honila. Jak vysokou cenu to pan Čeněk dostal, že ochoten pana Špernaka zradit za ni byl? Netrvalo dlouho to a od pana Patrika jsem se to dozvěděl. Za zradu tuto propuštění děvčat našich z tábora nepřátelského vyjednal. Hněv můj to najednou obdiv vystřídal a tak s panem Patrikem jsme panu z Rozštípené Skály složit poděkování šli. Po bitvě rozhodné bylo a tak jsme konečně my, ke zbytkům na stolech usedli, trochu něčeho dobrého si nalili, co schováno dobře jsme měli, a hodovati jsme začali. Spolu s námi tam ještě jeden pán z druhého tábora zůstal. Byl to pán Jindřich z Lipé, pán, který se o schovanky Janu a Petru v zajetí staral a tak rád jsem byl, že připítí si s ním smím. Blížilo se k hodině páté po poledni, a jelikož pozvání jsme k tabuli slavnostní, kterážto v horním táboře prostřena byla, všichni do posledního dostali, převlíknouti šli jsme se z oblečení bojového a na cestu se připravili.

Hostina bohatá to byla a co jídla se snědlo a vína vypilo na ní. Dlouho do noci se všichni veselili a všichni přátelští byli, takže mně se nakonec propuštění Macka ze služeb vyjednání podařilo a díky prohnanosti a umu lišáckému našeho pána Jakuba ze Špernaku a odvaze Kateřiny z družiny pána Patrika, jsme nakonec bitvu celou vyhráli. Pozdě už bylo a pán de Merpins se ke spánku jít uložit usmyslel, když pán ze Špernaku mu zahřátí lože jako dar přátelský nabídl. K úkolu tomuto si právě Kateřinu vybral, přičemž úkol zabít pána de Merpins ji uložil. Ivain de Merpins dar přijal a Kateřinu, která vražednou dýku pod šaty ukrývala, si do stanu dovedl. Ona pak, namísto aby lůžko jeho vyhrála, po něm s dýkou skočila a se slovy „Přijmi pozdrav od Špernaka!“ jej zabila. Pak se v doprovodu Jiříka, který na ni u stanu čekal, do noci vytratila.

Neděle, 28. den měsíce října, svátek sv. Šimona a Judy 2007

Ráno asi hodinu po rozednění vstali jsme, a jelikož cesta daleká před námi byla, krmí nějakou jsme v blesku zhlkli a věci své balit jsme započali. Já ještě spravit jeden z povozů svých jsem musel, neb kolo jemu upadlo, a tehdy jsem pomoc Radkovu, Mackovu a Lukášovu ocenil. Pak již pouze věci své naložili jsme, každý do šatu cestovního se převlékl, na koně vsedl, s přáteli se rozloučil a na cestu zpáteční se zpět, kolem hodiny polední, vydali. Toliko domů spěchali jsme každý, že ještě večera téhož jsme každý do domu svého dorazili a konečně u ohně svého každý z nás ohřátí se mohl. Z pověření úřadu Kalifem zpravovaným, nejvěrněji jak mohl, zapsal Kalif.

klf